

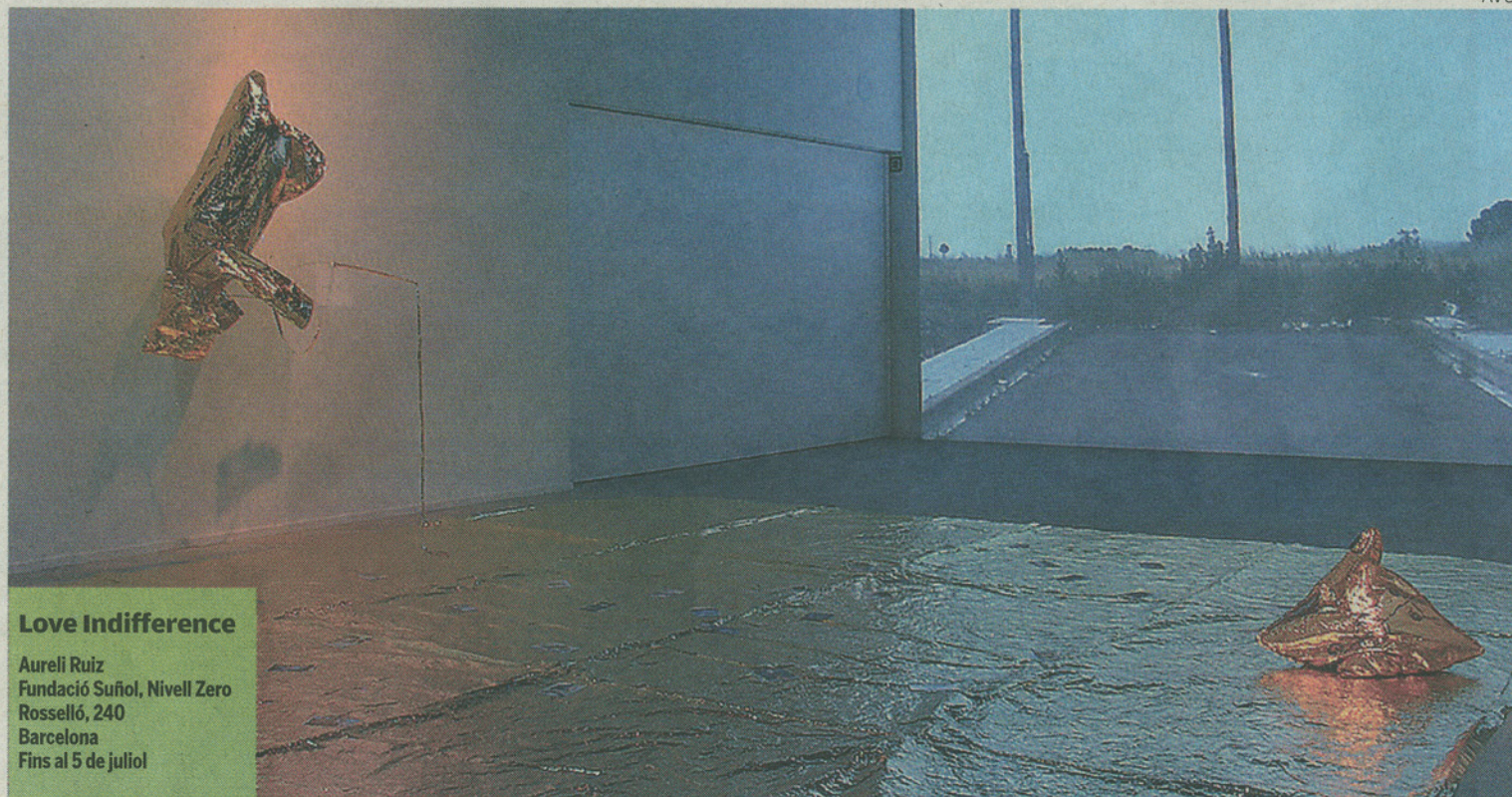
La capciosa lleugeresa d'Aureli Ruiz

AVUI

■ **Cristina Masanés**

En alguns hospitals, a les criatures acabades de néixer les emboliquen amb una manta tèrmica aïllant del fred i la calor. És la mateixa que utilitza l'European Space Agency en la construcció dels satèl·lits de comunicació que llança a l'espai. Bonica metàfora del món global: embolcallat per nous materials que invoquen una estranya, per capciosa, lleugeresa.

A Aureli Ruiz li serveix com a suport agent en les seves instal·lacions més recents, com la que es pot veure al Nivell Zero de la Fundació Josep Suñol de Barcelona. Pren l'espai un ring de boxa. D'aquest mateix material amb aspecte metàl·lic són també els coixins que hi ha dispersos, com surant. Al damunt, fotografies distribuïdes atzarosament invoquen el món global, són imatges de l'European Space Agency baixades de la xarxa. L'entorn és volàtil, eteri, com d'aire, amb globus d'heli i enginyers de fil que equilibren figures lleugeres. I de fons, els dibuixos a la paret, diminutes figures humanes amb contundents guants de boxa com liliputencs contra la pell d'un gegant invisible. I el més gros, un dibuix de l'*homo sacer*, aquesta figura del vell dret romà recuperada recentment pel pensador italià Giorgio Agamben en els seus textos per descriure

Love Indifference

Aureli Ruiz
Fundació Suñol, Nivell Zero
Rosselló, 240
Barcelona
Fins al 5 de juliol

Objectes eteris en un espai buit; la instal·lació de Ruiz posa en escena la condició humana en el món global

l'estat de la vida humana en el nou capitalisme. Tanca l'espai (o millor: l'obre, per ser més justos) una projecció fotogràfica d'un carrer de Reus, allà on aquesta ciutat acaba o es fa límit, allà on la comunitat s'aboca al no-res. El carrer du un nom emblemàtic, és el carrer Grècia.

Una ciutat que són totes. Un Liliput que som tots. Un gegant amb la contundència de l'imaginari infantil: amenaçador per in-

visible, perillós per intangible. I un ring d'aparença tova on tots lliurem, diàriament, el nostre combat particular. La sensació del conjunt és física: res hi pesa, tot és eteri i d'una llum com líquida. Un microclima d'una estranya lleugeresa que, paradoxalment (i d'això es tracta), no descriu cap estat de llibertat. Aureli Ruiz, amb la seva *Love indifference*, posa en escena la condició de l'home modern en l'era dels afectes líquids.

Res no ens blinda de res. Disposem de més informació que mai; però les dades no duen la certesa del criteri. Intervenim en el cos com mai, però tampoc mai el poder havia estat tan a prop de la vida. Disposem d'una infinita comunitat virtual que, en lloc de fer possible la diferència, opera per pura llei de mínims i ens arrana a quatre figures bàsiques. Gaudim de més mobilitat que mai, però la globalitat ha blanquejat la diferèn-

cia. Una legislació té cura de nosaltres com mai n'havia tingut; tot i així, tot i estar subjectes a la llei civil, en som exiliats. És aquesta, la condició que invoca la figura de l'*homo sacer*. Simular una bona vida no equival, encara, a crear les condicions perquè aquesta sigui possible. Vol dir només operar amb un capcios efecte de veritat. Entreu al Nivell Zero de la Fundació Suñol i escolteu-hi el seu silenci d'hivernacle.*